



Sygn. akt I NKRS 3/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Paweł Księżak

w sprawie z odwołania R. C.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2019 z 12 grudnia 2019 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479

z udziałem J. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2021 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2019 z dnia 12 grudnia 2019 r. na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 84 ze zm.; dalej: u.KRS) postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie J. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie

Apelacyjnym w (...) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie R. C. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 479, zgłosili się: - R. C. - sędzia Sądu Okręgowego w W. oraz J. S. - sędzia Sądu Okręgowego w P..

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2019 r., poz. 52, ze zm.; dalej: p.u.s.p.). Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że podejmując uchwałę, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...).

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie J. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, R. C. nie wypełnił - ocenianych łącznie - kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu wyższym niż rekomendowany kandydat.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie J. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) zadecydował całokształt okoliczności sprawy. Krajowa Rada Sądownictwa przyjęła, że po zapoznaniu się z dokumentacją kandydatów zgromadzoną do niniejszego postępowania nominacyjnego obaj kandydaci legitymują się porównywalnym poziomem doświadczenia zawodowego z zakresu stosowania prawa oraz kwalifikacjami zawodowymi. R. C. orzekał w wydziale cywilnym oraz

gospodarczym, a J. S. w wydziale rodzinnym i nieletnich oraz cywilnym, dodatkowo pełnili obowiązki orzecznicze w sądach wyższego rzędu (przy czym J. S. był także delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości). Obaj kandydaci sprawowali również funkcje przewodniczącego wydziału oraz prezesa sądu, tj. R. C. pełnił funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w W., natomiast J. S. sprawował funkcję Prezesa Sądu Okręgowego w P., a obecnie pełni funkcję Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...). R. C. oraz J. S. uzyskali pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), ukończyli studia podyplomowe oraz posiadają pozytywne opinie kwalifikacyjne, nadto podnoszą kwalifikacje zawodowe przez uczestnictwo w szkoleniach organizowanych między innymi przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

W związku z wyrównanym poziomem kwalifikacji zawodowych kandydatów w postępowaniu nominacyjnym, Krajowa Rada Sądownictwa przyjęła, że rozstrzygającym kryterium wyboru kandydata na jedno wolne stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) będzie staż pracy orzeczniczej i mając to na względzie stwierdziła, że R. C. został mianowany asesorem sądowym w 2001 r., w 2003 r. został powołany na stanowisko sędziego sądu rejonowego, a w 2012 r. na stanowisko sędziego sądu okręgowego. J. S. natomiast został mianowany asesorem sądowym w 1997 r., w 1999 r. został powołany na stanowisko sędziego sądu rejonowego, a w 2010 r. na stanowisko sędziego sądu okręgowego.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa R. C. nie wypełnił w wyższym stopniu niż rekomendowany kandydat, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS, a powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 12 grudnia 2019 r., w głosowaniu jawnym na: R. C. oddano 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 13 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego, nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów; natomiast na J. S. oddano 15 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów.

Odwołaniem z 24 stycznia 2020 r. R. C. zaskarżył uchwałę w całości i wniósł o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy (rozstrzygnięcia w

przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...)) do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej uchwale, odwołujący zarzucił nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) naprowadzając na możliwość naruszenia przepisów art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9 lit. a ust. 1 i ust. 3 u.KRS oraz art. 187 ust. 1 pkt 3 i art. 187 ust. 3 Konstytucji RP.

Ponadto zarzucił podjęcie uchwały z naruszeniem art. 2 w zw. z art. 4 ust. 3 zdanie 3 i art. 6 ust. 1 oraz art. 19 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, Nr 90, poz. 864/30 z 30 kwietnia 2004 r.) w zw. z art. 15 ust. 1 i art. 20, art. 21 ust. 1, art. 47 i art. 52 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U.UE.C.2007.303.1 z 2007.12.14) oraz art. 60 i 186 ust. 1 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasady państwa prawa, zasady równego traktowania oraz zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach w następstwie wykreowania składu organu Państwa Członkowskiego mającego stać na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (Krajowej Rady Sądownictwa), który podjął zaskarżoną uchwałę, w ten sposób, że przedstawiciele władzy sądowniczej w tym organie wybierani są przez władzę ustawodawczą, co zakłóca zasadę równowagi instytucjonalnej i doprowadziło do wydania przez ten organ uchwały z naruszeniem wyżej wskazanych norm prawa europejskiego poprzez dyskryminację skarżącego i naruszenie zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, a także poprzez to, iż Krajowa Rada Sądownictwa w obecnym składzie nie jest organem bezstronnym i niezawisłym od władzy ustawodawczej i wykonawczej.

Odwołujący zarzucił również naruszenie przepisów prawa regulujących procedurę rozpoznawania wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, co miało wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 35 ust. 2 pkt u.KRS w zw. z art. 58 § 2 p.u.s.p. Dalej naruszenie przepisów prawa art. 34 i art. 35 u.KRS w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 77 § 2 lit. b p.u.s.p. polegające na błędnej ocenie, że:

1. przy przyjęciu przez Krajową Radę Sądownictwa, że rozstrzygającym

kryterium wyboru kandydata na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) będzie staż pracy orzeczniczej, iż takim dłuższym stażem pracy orzeczniczej legitymuje się sędzia J. S., podczas gdy kandydat rekomendowany wykazuje się wyłącznie dłuższym stażem pracy, co - w związku z wieloletnim okresem delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości do pełnienia czynności administracyjnych - wyklucza większe doświadczenie (staż) w pracy orzeczniczej, niż drugiego z kandydatów (nieprzerwanie orzekającego od dnia mianowania asesorem sądowym oraz wielokrotnie delegowanego do orzekania w sądach odwoławczych, ostatnio do Sądu Apelacyjnego w (...));

2. kandydaci posiadają wyrównany poziom kwalifikacji zawodowych, co nie wynika z ocen kwalifikacji sporządzonych przez wyznaczonych Wizytatorów, jak również z wyników opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), a wręcz przeciwnie, całościowo (nie zaś wybiórczo jak w uzasadnieniu skarżonej uchwały co do kandydata rekomendowanego) odczytane oceny kwalifikacyjne jednoznacznie wskazują na większe doświadczenie kandydata nierekomendowanego w stosowaniu przepisów prawa, jego znajomość oraz doświadczenie w orzekaniu w sprawach rozpoznawanych w Sądzie Apelacyjnym (którego z kolei rekomendowanemu kandydatowi brak - *vide* opinia Wizytatorów w ocenie kwalifikacji).

W odpowiedzi na odwołanie z 19 lutego 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

W piśmie z 11 marca 2020 r. odwołujący podniósł dodatkowy zarzut naruszenia przepisu art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9 lit. a ust. 1 i 3 oraz art. 11 lit. a ust. 2 pkt 2 u.KRS polegający na uczestnictwie w procedurze nominacyjnej organu, który z uwagi na braki wymaganej liczby sędziów zgłaszających kandydatów na członków Krajowej Rady Sądownictwa nie został *in gremio* należycie obsadzony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie może odnieść zamierzonego przez odwołującego skutku.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może

odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u. KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Pierwszy zarzut – nieważności postępowania – w swojej istocie, sprowadza się do tego, że w ocenie odwołującego zaskarżona uchwała została wydana przez organ, który nie spełnia konstytucyjnych wymogów opisanych normą art. 186 ust. 1 Konstytucji RP, zaś jego skład i sposób wyboru naruszać może normę art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a sam wybór członków Krajowej Rady Sądownictwa w aktualnym składzie poprzedzony został naruszeniem art. 187 ust. 3 Konstytucji RP.

Powyższy zarzut, w zasadzie dotyczący zbadania zgodności z Konstytucją przepisów u.KRS, nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w przedmiocie argumentacji odwołującego odnoszącej się do wadliwości wyłonienia i funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa, a opartej na treści uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r.

(BSA I 4110 1/20) - uchwała ta, zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20) uznana została za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.) i – w świetle art. 190 Konstytucji RP – od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest pozbawiona mocy prawnej oraz nie jest wiążąca dla sądów.

Sąd Najwyższy wskazuje, iż kwestia zgodności z normami konstytucyjnymi art. 9a u.KRS była przedmiotem badania przez Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 25 marca 2019 r. w sprawie K 12/18, Trybunał Konstytucyjny uznał powyższy przepis za zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd, że wspomniany wyrok Trybunału Konstytucyjnego wyklucza dopuszczalność badania tego, czy Krajowa Rada Sądownictwa jest ukształtowana zgodnie z Konstytucją RP, skoro zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 3/19; z 29 lipca 2019 r., I NO 89/19; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19; z 30 lipca 2019 r., I NO 31/19; z 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19). Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny wskazał, że jakkolwiek Krajowa Rada Sądownictwa jest organem konstytucyjnym, to brak szczegółowej regulacji konstytucyjnej, która się do niej odnosi, wskazuje, że zasadnicze kwestie związane z funkcjonowaniem Krajowej Rady Sądownictwa przekazano do regulacji ustawowej, pozostawiając w tekście Konstytucji RP jedynie pewien minimalny standard konstytucyjności Krajowej Rady Sądownictwa. Zarówno na etapie prac nad tekstem Konstytucji RP, jak i współcześnie, sam fakt istnienia Krajowej Rady Sądownictwa umocowanej konstytucyjnie, nie jest immanentnie wpisany w istnienie demokratycznego państwa prawa. Fakt bycia reprezentacją środowiska prawniczego wynika bowiem nie ze sposobu wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa, ale z tego, że z dużą

przewagą wybierani są do jej składu sędziowie, co jest objęte gwarancją konstytucyjną. W konsekwencji, brak jest trybu do uznania, że członkowie Krajowej Rady Sądownictwa, których Sejm wybrał uchwałą z 6 marca 2018 r. są lub też nie są uprawnieni do zasiadania w Krajowej Rady Sądownictwa i mają pełne kompetencje do podejmowania wszelkich czynności, przewidzianych w przepisach u.KRS. Powyższe uwagi odnoszą się również do zarzutów odwołującego dotyczących naruszenia prawa Unii Europejskiej i Konstytucji RP.

Zarzut naruszenia przepisów prawa regulujących procedurę rozpoznawania wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, co miało wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 35 ust. 2 pkt u.KRS w zw. z art. 58 § 2 p.u.s.p. okazał się również niezasadny. W świetle treści art. 35 ust. 3 u.KRS brak oceny kandydatów przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) nie stanowi przeszkody do opracowania listy rekomendowanych kandydatów.

Dalej zarzut dotyczący dokonania błędnej oceny przez Krajową Radę Sądownictwa, również nie mógł zostać uwzględniony. Procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata, ma charakter konkursowy. Przepis art. 35 ust. 2 u.KRS określa kryteria jakie Krajowa Rada Sądownictwa bierze pod uwagę w postępowaniu nominacyjnym. Zgodnie z nim zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że zakres kognicji Sądu Najwyższego obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała podjęta przez Krajową Radę Sądownictwa nie jest sprzeczna z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega więc, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Zatem Sąd Najwyższy nie ma

kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

W przypadku dochowania przez Krajową Radę Sądownictwa procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny kryteriów, które miały charakter decydujący w przypadku zaskarżonego rozstrzygnięcia. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Krajowa Rada Sądownictwa posiada znaczną swobodę oceny kandydatów ubiegających się o pełnienie urzędu na stanowiskach sędziowskich. Warto w tym miejscu przywołać wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r. III KRS 32/16, w którym zaznaczono, że żadne z kryteriów przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa, „przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów.”. Sąd Najwyższy natomiast nie może zastępować Krajowej Rady Sądownictwa w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy Sąd Najwyższy nie podzielił zarzutów odwołującego zawartych w odwołaniu. Analiza treści uzasadnienia potwierdza, że Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła wszystkie ustawowe przesłanki wymagane dla postępowania nominacyjnego.

Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania i oceny stażu orzeczniczego poszczególnych kandydatów. Natomiast odwołujący nie wykazał, że posiada dłuższy staż orzeczniczy niż kontrkandydat.

Z akt osobowych wynika, że J. S. został mianowany asesorem sądowym 1 lipca 1997 r., natomiast R. C. 16 lipca 2001 r. Zatem doświadczenie zawodowe J. S. wynosi 22 lata i 5 miesięcy, natomiast R. C. 18 lat i 4 miesiące, liczone od dnia mianowania asesorem sądowym do dnia wydania uchwały z 12 grudnia 2019 r. przez Krajową Radę Sądownictwa (uwzględniając przepracowane pełne miesiące).

Odwołujący błędnie przyjął, że kontrkandydat w okresie 2004 – 2010 był

delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości. Zgodnie z treścią uzasadnienia uchwały J. S. cyt.: „W latach 2004 – 2010 był delegowany do: Ministerstwa Sprawiedliwości do pełnienia czynności administracyjnych, początkowo jako główny specjalista w Departamencie Legislacyjno – Prawnym Wydziału Prawa Cywilnego (od 15 listopada 2004 r. do 21 października 2007 r.), następnie jako Naczelnik Wydziału Prawa Cywilnego Departamentu Legislacyjno – Prawnego (od 22 października 2007 r. do 31 sierpnia 2008 r.) oraz Sądu Okręgowego w P. do pełnienia obowiązków orzecznich (od 1 października 2005 r. do 31 marca 2006 r., od 5 kwietnia 2006 r. do 31 marca 2007 r., od 3 kwietnia 2007 r. do 19 maja 2010 r.).” Dokumenty zgromadzone w aktach osobowych J. S. potwierdzają, że okres 2004 – 2010 obejmuje łączny czas delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości i Sądu Okręgowego w P., w czasie którego: pełnił wyłącznie czynności administracyjne w Ministerstwie Sprawiedliwości (od 15 listopada 2004 r. do 30 września 2005 r.; od 1 kwietnia 2006 r. do 4 kwietnia 2006 r.; od 1 kwietnia 2007 r. do 2 kwietnia 2007 r.); równocześnie wykonywał czynności administracyjne w Ministerstwie Sprawiedliwości i czynności orzecznicze w Sądzie Okręgowym w P. (od 1 października 2005 r. do 31 marca 2006 r.; od 5 kwietnia 2006 r. do 31 marca 2007 r.; od 3 kwietnia 2007 r. do 31 lipca 2008 r.) oraz wykonywał wyłącznie czynności orzecznicze w Sądzie Okręgowym w P. (od 1 sierpnia 2008 r. do 19 maja 2010r.). Zatem okres delegowania do pełnienia obowiązków administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości zakończył się już w 2008 roku, a nie jak wskazuje odwołujący w 2010 roku.

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, że łączny okres delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości i Sądu Okręgowego w P., w czasie którego J. S. wykonywał równocześnie czynności administracyjne i czynności orzecznicze wynosił 2 lata 8 miesięcy (od 1 października 2005 r. do 31 marca 2006 r.; od 5 kwietnia 2006 r. do 31 marca 2007 r.; od 3 kwietnia 2007 r. do 31 lipca 2008 r.). Zdaniem Sądu Najwyższego wskazany okres wlicza się do stażu orzeczniczego J. S.. Możliwość równoczesnego pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz czynności orzeczniczych wynikała z obowiązujących przepisów prawa, które zostały zmienione dopiero w następstwie

wydania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 15 stycznia 2009 r. w sprawie K 45/07. Zdaniem Sądu Najwyższego na ustalenie stażu orzeczniczego nie ma wpływu ilość podejmowanych czynności orzecznich. Gdyby przyjąć taką zależność, należałoby każdorazowo w przypadku sędziów pełniących funkcje w sądzie powszechnym, w tym prezesa sądu czy przewodniczącego wydziału, brać pod uwagę wskaźnik procentowy udziału w przydziale wpływających do wydziału spraw i na tej podstawie ustalać staż orzecniczy. Bezsporne jest, że w przypadku pełnienia funkcji prezesa sądu czy przewodniczącego wydziału, wskaźnik procentowy udziału w przydziale wpływających do wydziału spraw, jest zdecydowanie niższy niż sędziów niepełniących innych funkcji, co jednak nie ma wpływu na ustalenie ich stażu orzeczniczego. Analogicznie jest w przedmiotowej sprawie, sama okoliczność pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, a przez to wykonywanie czynności orzecznich w mniejszym zakresie, nie ma wpływu na ustalenie stażu orzeczniczego.

Okres delegowania J. S. do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, w czasie którego nie wykonywał czynności orzecznich wynosi łącznie 1 rok 10 miesięcy (od 15 listopada 2004 r. do 30 września 2005 r.; od 1 kwietnia 2006 r. do 4 kwietnia 2006 r.; od 1 kwietnia 2007 r. do 2 kwietnia 2007 r.; od 5 września 2016 r. do 4 września 2017r.). Bezsporne jest, że nie można zaliczyć wskazanego okresu pracy do stażu orzeczniczego J. S.. Zatem łączny staż orzecniczy J. S. wynosi 20 lat i 7 miesięcy.

Natomiast dalsze argumenty odwołującego sprowadzają się do subiektywnej oceny kontrkandydata w zestawieniu z oceną własnej osoby. Bezsporne jest, że odwołujący ma prawo do wyrażenia opinii na temat zasadności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa. Jednakże zarówno z punktu widzenia przepisów Konstytucji RP jak i ustawy, Krajowa Rada Sądownictwa jest jedynym organem uprawnionym do oceny i wyboru kandydatów biorących udział w postępowaniu nominacyjnym. Samo subiektywne poczucie pokrzywdzenia odwołującego nie stanowi podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., III KRS 5/16).

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.